

Daragó József (1953–2018)

Eljött ez a nap is, pedig nem vártuk. El kell búcsúznunk volt kollégáinktól, Daragó József erdésztől, volt erdőtervezőtől, erdőgazdálkodótól, erdészeti vállalkozótól, el kell búcsúznom kedves barátomtól.

Tudtuk, hogy régóta súlyos betegségben szenved, de bízunk abban, hogy a rendszeres kezelések stabilizálják állapotát. Végül is ennyi adatott. Próbáljunk úgy visszaemlékezni rá, mint életerős, életigenlő emberre, röviden áttekintve szakmai életútját.

Daragó József 1953. augusztus 30-án született Noszvajon, de gyermekkorát már Parádsváron töltötte, ott nőtt fel. Édesapja tanító volt, és az iskola épületében lévő szolgálati lakásban laktak; édesanyja az üvegyár főpénztárosa volt, a családot és Jóska mindenki ismerte a faluban, ahogy erről később személyesen többször is meggyőződtem.

Sasváron, a Mátra közepén a természet, az erdő, a vadászat, a gombázás iránt vonzó gyerek számára adott volt a pályaválasztás iránya, erdésznek tanult az egri Dobó István Gimnáziumban. Érdemes felidézni emlékeiből, hogy kiskamaszként a kor leghíresebb mátrai vadászától, Zádor Oskártól is tanulhatott.

Sajnos édesapját korán, 1971-ben elvesztette, ezért úgy érezte, a középiskola elvégzése után saját lábára kell állnia, tehát munkát keresett, elhelyezkedett az Egri Erdőrendezőség erdőtervezési részlegénél.

Két év katonai szolgálatát leszámítva csaknem 30 évig, 2001-ig dolgozott erdőtervezőként. Itt ismertem meg 1986-ban, amikor másodéves egyetemistaként egy hónapos nyári erdőtervezési gyakorlatomat töltöttem, jellemzően az Ő felügyelete mellett.

Ennek a gyakorlatnak a hangulata biztatót arra, hogy tanulmányaim elvégzése után én is ehhez a csapathoz jelentkezsem, s így 1989-től bő tíz éven át együtt járjuk a Bükk, a Mátra, a Heves-Borsodi dombvidék erdeit, de emlékezetes hónapokat töltötünk Szabolcs-Szatmár Bereg megyében Baktalórántháza vagy Békés megyében Gyula környékén is, a társ erdőtervezési irodáknak besegítve.

Mondanom sem kell, hogy a terepet, különösen a Mátrát úgy ismerte, mint a tenyerét, a legsötétebb éjszakában, a legeldugottabb erdei úton is pontosan tudta, hol van. A modern GPS-ek világában egyre kevesebb jelentősége van ennek a tudásnak, de a klasszikus erdőtervezés korszakában ez a képesség alapja volt a szakmai alkalmasságnak.

Első pillanattól megfogott férfiasan nyugodt magabiztossága, amivel általában bokros teendőit intézte. 1986-ban, nyári gyakorlatom idején éppen építkezett Egerben, az Almagyar-dombon; nem volt ez akkor sem egyszerű dolog; a 90-es években pedig már elindította egyéni vállalkozását, párhuzamosan a hivatali munkával, ez sem

kevés szervezési feladatot jelentett. A szombat, vasárnap gyakran a motorfűrész mellett talált bennünket. Közben kibérelte a Felsőtarjánkai erdészházat a Mátrában, amit az enyészettől mentett meg, majd csaknem két évtizedig tartott karban.

Novaji pincéjére, bogácsi szőlőjére és az ebből készített borára is folyamatosan gondot viselt. Közben a vadászatra is kellett időt szakítani, no meg a szórakozás sem maradhatott el. Mindig bizonyos elfoglaltsággal figyeltem, hogy számára minden felmerülő probléma – bármilyen súlyosnak is tűnjön az – egyszerűen egy megoldandó feladat volt, s a megoldáshoz azonnal hozzá is látott. Minden nehézségből kiverekedte magát, ha kellett, a szó szoros értelmében is. Sűrű volt a programunk és a kalandos évek gyorsan elrepültek.

A 2000-es évek elején egészségi állapota megromlott, a hivatali munkát már nem vállalta tovább, de vállalkozását fejlesztette, erdőtulajdonos, egyéni erdőgazdálkodó lett, majd az Almári Erdőbirtokossági Társulat elnökeként a Társulat ügyeit is intézte.

Hatvanadik születésnapján megtudtuk, hogy már folyamatosan kezelésekre kell járnia, de optimizmusa töretlen volt; újabb építkezésbe fogott, úgy érezte megtalálta azt a helyet, ahol kellemesen töltheti napjait, Eger panorámáját a természet lágy öléből szemlélheti.

Megtisztelt azzal, hogy meghívott új házát felavatni, majd több alkalommal invitált vadászni az általa bérelt vadászterületre, ahová az elmúlt években ki is jutottunk 2-3 alkalommal. Legutóbb január elején egyeztetünk egy időpontot, ami persze egyéb halaszthatatlan teendők miatt nem jött össze. Most tudom csak, hogy ebben az életben az lett volna az utolsó lehetőség. Maradnak az örök vadászmezők. Daragó Jóska Barátom, béke poraidra!

Szabó Szilárd

Kondor Endre (1938–2018)

Kondor Endre, Pro Silva Hungariae és Kaán Károly-díjas, aranydiplomás erdőmérnök, vadgazdálkodási szakmérnök, az Ipoly Erdő Zrt. egykori vezérigazgatója, az Országos Erdészeti Egyesület

Vadgazdálkodási Szakosztályának korábbi titkára, majd elnöke, életének 80. évében, 2018. június 17-én hunyt el. Így állt az értesítésben a hír, egyszerűen, pár sorban, és mindannyiunkat szíven talált.

Kedves Bandi! Most elmarad a „bátyám” a neved után, pedig Te ahhoz az évfolyamhoz tartoztál, ahonnan mi az „isteni fényben tündöklő” firmánkat választottuk. De nem tiszteletlenségből hagyom el, hanem tisztelegő szeretetből áthatva.

Akit szeret az ember, annak szavai bevésődnek. Most is hallom, nyugodt, határozott hangodat: „Nem, Kisöreg, az nem úgy van!” Akinek „Kisöreg” voltam, az, ha firmám volt is, nagyon egyívású velem.

Engedd meg, hogy elbúcsúzzam Tőled szeretett szakmád hátrahagyott képviselői nevében, és személyesen is, mint egykori munkatársad, vadásztársad, szeniortársad.

A hivatalos és társadalmi kapcsolatokon túl családi, baráti szálak is összefűztek bennünket.

Tíz esztendeje jelent meg a Veled készített interjú a *Gyökerek és lombok* könyvsorozatban. Innen tudjuk, hogy Békésben, gazdatiszt édesapád első gyermekeként láttad meg a napvilágot.

Gyerekkorod Fekete István regényeinek hangulatát idézte, mely becsületben, tisztességben, és a teljesítmény tiszteletében is annak megfelelő indítást adott.

A határozottság, amely annyira jellemző volt Rád mindig, az erdészpálya választásakor is jelen volt. Lehetőség volt 1957-ben két helyet megjelölni a felsőfokú intézmények közül, Te mindkét helyre az Erdőmérnöki Főiskolát írtad be. A szabad természet szeretete, az utána való vágy vezérelt Sopronba, a Főiskolára. Felvettek, sikeresen elvégezted. A soproni évek alatt egy életre meghatározó útravalót kaptál, beléd ivódott az értékrend, a soproni-selmeci szellem. Harmadéves korodtól a Budapesti Erdőgazdaság ösztöndíjasa voltál, így nem volt kérdés, hogy hová kerülsz a végzés után.

Nyolc év telt el az útkereséssel, amíg az erdészpályán beért a gyakorlati, mérnöki tudomány. Közben gyakornok voltál a Budapesti Erdőgazdaság Pusztavacsi Erdészeti ténél, majd a Szilágyi Erzsébet fásori Központban gépesítési előadó.

Ezt követően építési előadó lettél az átszervezésből kialakult Gödöllői Erdőgazdaságnál, majd két évig a Műszaki Erdészet vezetője. Alkatod, szíved mindig a terepre, a hagyományos gazdálkodás területére vonzott. A Galgamácsai Erdészet fahasználati műszaki vezetőjeként folytathattad a pályádat, és – még a tanuló évekhez számolva – betöltötöd a Ráckevei Erdészet vezetői posztját is.

A nyolcadik évben – ugyancsak egy átszervezésnek köszönhetően – sikerült elérned, amit már négy évvel korábban szeretnél volna, a Püspökszilágyi Erdészet vezetői helyét.

Már Berkepusztán kisgyermekként is, majd hallgató korodtól folyamatosan vonzódtál a vadászathoz. A püspökszilágyi tíz esztendődben megtapasztalhattad a vadászat, a vadásztatás legapróbb részleteit, megtanulhattad a vadgazdálkodás gyakorlati ismereteit.

Ezt követően három éven át, vadászati felügyelőként irányítottad a Börzsönyi Erdőgazdaság vadgazdálkodási tevékenységét, majd újabb három évre a Telki Vadgazdaságnál lettél vadászati előadó. Fokozva a vadgazdálkodás terén learatott sikereidet, újabb három év következett a Gyulai Vadgazdaságnál, de már vadászati igazgatóhelyettesi rangban.

Nincs vége a sikersorozatnak: 1985-ben a MAVOSZ főtitkára lettél. Ebből a beosztásból egy volt az országban. Országos gondjaid megoldására megvoltak a receptjeid, csak arra nem, hogy a hatalmat gyakorló nem szakmabeliekkel hogyan lehet, lehet-e egyáltalán együtt élni. Te ezt nem is akartad sem elsajátítani, sem tovább művelni, két év

után visszakanyarodtál a gyakorlati vadász-élet irányításába, a Budapesti HM Erdőgazdasághoz. Ennek az újra kedvedre való munkakörnek a rendszerváltás vetett véget.

Néhány hónap útkeresést követően, beléköstölhattál a MÉM Erdőrendezési Szolgálatnál folyó vadgazdálkodási üzemtervezésbe, majd az Erdészeti Hivatalnál a minisztériumi munkába.

Ám te is tudtad, a munkahelyeiden is tudták, hogy nem neked való az „íróasztalos munka”. Újabb lépést téve, pályázat útján egy éven belül az Ipolyvidéki EFAG igazgatója, majd a belőle alakult Ipoly Erdő Rt. vezérigazgatója lettél. Ez a nyolc évig tartó küldetés tette fel életpályádra a koronát. Határozott cégvezetői lépéseid stabilizálták és a növekedés útjára tették a vállalatot. Megkérdőjelezhetetlen szakmaisággal, bátor konfliktuskezeléssel teremtettél meg a Börzsönyben az erdő- és a vadgazdálkodás egyensúlyát, a természetes erdőfelújítás alapfeltételeit. Részrehajlástól mentes, a valódi teljesítményt értékelő, a produktív fiatalokat felkaroló vezetői karaktered ma is érezteti a hatását egykori munkatársaid körében – akikkel halálodig tartottad a kapcsolatot.

Aktivitásod másik jelentős terepe az Országos Erdészeti Egyesület. Ciklusokon át voltál legendássá vált titkára, majd elnöke a Vadgazdálkodási Szakosztálynak, később aktív tagja a Szeniorok Tanácsának.

Nyugdíjazásod évében a tagság egy része az Egyesület elnökének jelölt. Munkáságod hivatalos elismeréseiből kiemelkedik a Pro Silva Hungariae Díj és az OEE legnagyobb szakmai elismerése, a Kaán Károly-emlékérem. Az Életfa Emléklapok miniszteri kitüntetés ezüst fokozatát az idén tavasszal vehetted át.

Ez a távirati tömörségben felvillantott pályafutás is mutatja, hogyan lett a frissen végzett mérnökből gyakorlott mérnök, majd az erdész életpályát tudatosan építő, elismert szakember. Mert mérnöki pályafutás volt ez a javából!

Hallgató korodban és a praxisod során is sokszor találkoztlál, dolgoztál a Descartes-féle koordináta-rendszerrel. Ha az életpályád ebben a rendszerben ábrázolnánk, vízszintes tengelyen az időt – ahogyan szoktuk – a függőleges tengelyen a különböző gyakorlati és emberi értékeket, csupa felfelé ívelő görbét kapnánk.

2018. június 17-én elfogyott az idő, a korábbi görbék átsaptak egy függőleges egyenesbe, amely az ég felé mutat – mert hitem szerint, csak abba az irányba hagyhattad el a földi léte.

Úgy élted az életet, mintha Móra Ferenc elhíresült mondása szerint élnél: „Van nagyon sok jó barátom és legalább annyi ellességem, amennyi egy tisztességes embernek dukál.”

Nem az voltál, aki nyakra-főre dicsért. Vallottad, nem az az igazi barátod, aki azt mondogatja: szép vagy, jó vagy, okos vagy. Te igen sokszor kimondtad az igazságot – különösen a barátoknak –, ha keserű, vagy fájdalmas volt, akkor is.

Mindezekben azonosulva Veled, őszinte főhajrással búcsúzunk Tőled, és kegyelettel

emlékezünk még, egy selmeci nóta részleteivel: „Bár elvitt a halál, Szívünk mégis Rád talál. Mit itt borít a rög: A barátság szent, s örök.” Isten veled! Jó szerencsét! Üdv az erdészek!

Halász Gábor

Dr. Mátrabérci Sándor (1942–2018)

Megdöböntő és fájdalmas veszteség érte erdésztársadalmunkat. 2018. március 27-én hosszabb betegeskedés után váratlanul elhunyt dr. Mátrabérci Sándor, Kaán Károly-emlékéremmel kitüntetett aranyleveles erdőmérnök, okleveles gépészmérnök, az egykori Zalai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság műszaki igazgatója, majd a jogutód Zalaerdő Zrt. Bajcsai Erdészeti nyugalmazott igazgatója, az elmúlt évszázad utolsó negyedének jeles műszaki fejlesztője, az OEE Gépesítési Szakosztálynak egyik meghatározó alakja.

E szomorú alkalomból legtermészetesebb kötelességünk, hogy Lapunkban is tisztelegjünk korszakos munkássága és nem mindennapi hivatásszeretettel és felelősségérzettel megáldott személyisége előtt, melyekről nap mint nap tanúbizonyságot tett.

Kollégánk 1942. január 6-án Munkácon született. Édesapja az idő tájt az első bécsi döntéssel visszakerült kárpátaljai erdők szolgálatában állt, nevezetesen a bustyaházi erdőigazgatóságnál számszáki beosztásban dolgozott. A felcseperedett fiúcska ámulva hallgatta édesapja kárpáti emlékeit, de ezeknél is meghatározóbb volt számára a családi fényképtárában feltűnő őrzött első világháborús katonai fotó, tölgyfalevelekkel díszített, művészien faragott, eredeti fakeretben, amely apai német nagyapját vadászöltözékben fegyverével ábrázolja, aki a Harz-hegység erdeiben fővadászként szolgált.

Sándor családjának a háború után menekülnie kellett, s az apa Zalában, Nagykanizsán kapott a gyakran változó nevű erdőgazdaságnál kezdetben revizori, majd az 1955 elején alakult Dél-zalai Állami Erdőgazdaságnál terv- és munkaügyi csoportvezető beosztást. Nagy tapasztalatú, kiváló meglátásokkal rendelkező szakember volt, s javaslataival gyakran járult hozzá a gazdaság eredményességéhez.

1960-ban érettségizett Nagykanizsán, s az apai ráhatás, de különösen a nagyapa mágikus emlékezete már korán egyértelműsítették számára, hogy csakis Sopronban, az Erdőmérnöki Főiskolán a helye. Még az év őszén meg is kezdte tanulmányait, bírva szerető szüleinek intelmét: jellemében és tetteiben maradjon mindig hű és méltó családi hagyományaihoz. A szülők mellett itthon már Nagykanizsán született leány- és fiútestvére is büszke volt egyetemista bátyjára, ők később más szakmákban szintén diplomát szereztek.

Sándor nem csalatkozott az egyetemi életben, sőt legszebb emlékei sorában tar-

totta számon azokat, melyek keretében a tanulás mellett jutott idő nemesszórakozásra is. Nevezetesen a főiskola tánczenekárának egyik trombitása volt. Pisztónát családi ereklyéi között őrizte meg. A jó szellemű és összetartó évfolyamában a tarokk-kártya vonzása sem hagyta érintetlenül, ha nem is űzte szenvedélyesen, de szerette ezt az izgalmas, rangos és szép játékot, melyet igen hatásosnak tartott a logikus gondolkodás fejlesztéséhez.

Szomorúságot és örömet hozott magával 1965 nyara, elmúltak a csodálatos egyetemi évek, de végre kezében is ott volt a várva várt erdőmérnöki oklevél, s jöttek az évfolyamtársakkal való elválás szomorú napjai is.

Elképzeléseinek megfelelően hazatért szűkebb hazájába, Zalába, ahol a Dél-zalai Állami Erdőgazdaság állományába vette, de egy akkori rendelkezés értelmében egy évig erdőrendezési munkákat kellett teljesíteni, s csak annak letöltése után, 1966. augusztus 1-jén foglalhata el első erdőgazdasági munkahelyét, az akkor még létező Kiskomáromi Erdészetről, ahol fél éves gyakorlati ideje letöltése után fahasználati műszaki vezetői munkakört, illetve beosztást kapott. Elmondása szerint itt tapasztalta meg először, hogy a tanultak hatása a gyakorlatban milyen sikerélményt jelent, de azt is, hogy a fahasználati és egyáltalán az erdészeti munkák gépesítése milyen szegényes, s hogy mennyire szükség lenne radikális műszaki fejlesztésre. Mivel a gépekhez való vonzódását egyre erősebben érezte, tudása bővítése érdekében még 1966-ban újra az egyetemi szintű tanulást választotta, s merész elhatározással a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Gépészmérnöki Karának levelező hallgatója lett, ahol sikeres újabb tanulmányait követően 1970-ben gépészmérnöki oklevelet szerzett. Ezt megelőzően, 1968-ban még a sors is segítette, mivel Nagykanizsán a Műszaki Erdészetről megüresedett folytán gépesítési műszaki vezető beosztást kapott. Ez az év azonban egyben fájdalmasan is alakult számára, mert még nyugállományba vonulása előtt elhunyt édesapja, s így nem érhetette meg fia nagyívű műszaki pályájának kiteljesedését.

1970. január 1-je új és nagyon fontos fordulópont szakmai életében, az újonnan alakult Zalai Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság műszaki osztályára helyezték, ahol gépesítési előadónak, majd 1973. január 1-jétől műszaki osztályvezető-helyettesnek nevezték ki. Így a '70-es évtizedtől kezdődően – szavait idézve „*már a második diplomát kellett elővennem*” – elkötelezett, tevékeny résztvevője lett erdőgazdaságának a művelési gépesítés végrehajtásának, az új technológiák bevezetésének és adaptálásának. Gép-tervezéssel, adaptációk és összeépítések megvalósításával eredményesen gazdagította az erdészeti gépek választékát. Említsünk meg néhányat: tuskókiemelő, tekercsbe iskolázó gép, Warynski rakodógép átalakítása faanyag rakodására, traktor alapgépre hidraulikus daru és Steyr STENAB processzor összeépítése, közelítő MTZ kialakítása, Zetor és HJAB/KCR összeépítések, faanyagszállító tehergépkocsi felépítmények kialakítása. Igen lényegesnek tartotta, hogy

minden új típusú gépet személyes felügyelete mellett állítsanak munkába, s ehhez megfelelő színvonalú javítóbázis kiépítéséhez is ragaszkodott.

Kiemelkedő teljesítményét és a műszaki fejlesztés fontosságát elismerve a vállalat vezetése 1980. január 1-jétől műszaki fejlesztési osztályt hozott létre, melynek élére őt nevezték ki, s immár teljes körűen irányította a műszaki fejlesztés aktuális feladatait.

Legnagyobb munkáját – melyre egyben a legbüszkébb volt – a Letenyei Furnérüzem építése jelentette. A 420 millió forintot beruházást teljes felhatalmazással irányította munkatársaival karöltve. 1988. március 13-án volt a kapavágás a valamikori kukoricaföldön, és másfél év múlva felépült a hatalmas létesítmény, s megtörténhetett az üzemavatás. Közben még szintén 1988-ban az Erdőmérnöki Karon egyetemi doktori (dr. univ.) fokozatot szerzett, majd 1990. január 1-jétől műszaki igazgatónak nevezték ki.

Munkája mellett szakított időt szakirodalmi tevékenységre is. Még a nyolcvanas években a Mezőgazdasági Kiadó megbízásából háromkötetes géptantankönyv megírásával járult hozzá az erdészeti szakközépiskolák színvonalas tananyagához. Az *ERDŐ* és az *Erdészeti Lapok* folyóiratunkban is jelentetett meg műszaki témákban írásokat. Húsz esztendőn át tanította a géptan gyakorlatot a helyi szakmunkásképző bázison. Szerepet kapott az MTA Erdészeti Műszaki Fejlesztési Bizottságában és nem utolsósorban kiemelkedő és szorgalmas munkát végzett az OEE Gépesítési Szakosztályában hosszú évtizedeken át.

A vállalati átalakulás időszakában rövid ideig tartó kisebb beosztás után 1994. január 1-jétől a Zalerdő Zrt. Bajcsai Erdészeti Igazgatójává nevezték ki, ahol 2002. január 6-ig, nyugállományba vonulásáig igen megelégedetten, a tőle megszokott kreativitással és eredményességgel dolgozott. Gazdag szakmai életútját két vállalati, két miniszteri (mezőgazdasági és ipari), valamint Kaán Károly-emlékéremmel jutalmazták, de vallotta, hogy a rangot, a tekintélyt az igazi munka, a mérhető és látható eredmények adják meg, mert az élet mérlegére végül is ezek kerülnek, nem a kitüntetések.

Magát kötelességutód, lelkiismeretes embernek, egyben szigorú vezetőnek tartotta, aki a munkák elvégzésében nem ismert pardont, megadta a tiszteletet beosztottjainak, de ezt irányában is elvárta.

Büszke volt harmonikus családi életére, szerető feleségére, aki nem fogott ki az otthoni gondoskodásból, és fiukra, aki bár nem követte a pályán, felsőfokú kereskedelmi végzettségével a maga választotta területen boldogul eredményesen.

A sors által kimért mintegy másfél évtizednyi nyugdíjas éveiben végre kiélhette barkácsoló szenvedélyét, s nyaranta több idő jutott külön is nagy örömeire és büszkeségére szeretett unokáival, valamint kedves menyével a balatoni üdülőjükben pihenésre, s fiával közösen vitorlás hajót vásárolva, újraélhette fiatalságának nagy kedvvel űzött szép vízisportját. Az erdő szeretetét pedig a Nagykanizsai Parkerdő melletti kis telkük közelsége is jelezte. Mindezek nagy meg-

nyugvást jelentettek számára, de az élet ki számíthatatlansága sajnos a továbbiakban nem így akarta.

Dr. Mátrabérci Sándor kollégánk és munkatársunk temetésére 2018. április 11-én a nagykanizsai köztemetőben nagy részvét mellett, római katolikus gyászszertartás keretében került sor. Ravatalánál lerótták kegyeletüket egy-egy szál fehér rózsával a Nyugdíjas Erdész Klubunk tagjai is. Külön is méltóságteljes és megható volt valéta karszalagukkal az egykori évfolyamtársak szép számú részvétele, akik nevében Schmotzer András búcsúzott el felejtethetlen társuktól, befejezésül idézve Tóth Endre *Időm betelve* című versének sorait. Ezt követően halkán felcsendült az Erdész Himnuszunk az aranyoklevelek ajkán, s a hamvakat rejtő urna a sírboltban elfoglalta örök lakhelyét.

Egy tartalmas, igaz élet emléke azonban még élünk, itt marad velünk. Üdv az Erdésznek!

Dr. Baráth László

Dr. Vaszary Pál (1924–2017)

2017. végén vettek végső búcsút a balatonarácsi temetőben a család, a rokonság és a tisztelők a hosszan tartó, gyógyíthatatlan betegségben elhunyt erdőmérnöktől. Vaszary Pál 1924-ben, Kolozsvárott született, nagyapja a Pannonhalmi Apátság ravazdi erdészében volt erdőmester.

1943-ban iratkozott be a M. Kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kar Erdőmérnöki Osztályára. Rokonságban volt az akkori időkben ismert színész Vaszary családdal, akiktől a színészi vénáját örökölte. Szakestélyeken a professzorok utánzásával mindig derűs sikert aratott. Kitért a műszaki tárgyak iránti érdeklődésével és kiváló rajzkészségével. Oklevelét az elsők között 1948-ban szerezte meg. Ezekben az években az ország megváltozott határai miatt nagy létszámú erdőmérnökgárda tért vissza. A friss diplomások részére szűk elhelyezkedési lehetőség volt. Az évfolyam többsége csak a szakmán kívül, különböző műszaki munkakörökben talált megélhetési lehetőséget. A háborús károk helyreállítása és a mérnökhány miatt a MÁV nagy létszámban vett fel erdőmérnököket.

Vaszary Pál 1949. január 3-án lépett szolgálatba a MÁV Tatai Osztálymérnökségén, mint szakaszmérnök. Szolgálati lapjába bejegyezték a német, román és az angol nyelvismeretét. Feladata volt a Herceghalom–Bicske közötti szakaszon a nagyobb sebességre alkalmas nyomvonal megtervezése és kitűzése. Egy rövid szakaszon két különböző sugarú ív és két híd is volt. Geodéziai módszerrel azonban nem lehetett kialakítani az egységes nyomvonalat. A segítségül kapott munkatárs ún. szögmépeljárással (görbület és ívhosszfüggvények) segítette a nyomvonal kitűzését. Az eljárás bevált és Vaszary Pál erdőmérnök lett a módszer legismertebb alkalmazója a kis sugarú ívből álló vasútvonalak szabályozásánál.

1952-ben áthelyezték a Győri Osztálymérnökségre szakasz- és vonalmérnöki beosztásba. 1956-ban a Veszprémi Pályafenntartási Főnökségben működik hasonló beosztásban, 1962-től műszaki csoportvezető. Feladata a külföldi pályaszabályozó gépláncok bevezetése az ún. Matisa kalkulátorral a MÁV teljes hálózatának a vizsgálata. Egyidejűleg megbízzák a vonatkiskiklás és a pályaelhasználódás okainak tudományos felderítésével. Elmélyült elemzéseket végzett a kisiklás mechanikai és kinematikai összefüggéseiről. Megállapításait hazai és külföldi szaklapokban közölte. Japánból is kapott érdeklődő leveleket. Tárnyilagos vizsgálatai alapján több mérnök és pályamester is mentesült a kártérítés alól.

A Közlekedéstudományi Egyesület keretében sorozatosan rendezett vasúti futástechnikai konferenciát, ahol modelleken vagy valóságos járműveken mutatta be a baleset folyamatát. Ezen a rendezvényeken még nyugdíjasként is részt vett. A kiemelkedő szakmai munkáért 1970-ben a Jáky József-díjjal tüntették ki. Ezt követően megkapta a METESZ-díjat. Kapott külföldi munkavégzésre szóló meghívást, kutatói és magasabb beosztásra szóló lehetőséget is, erre azonban politikai okokból nem került sor.

1971-től a Széchenyi István Főiskola Vasútépítési Tanszékén docens, majd főiskolai tanár. Oktatói elődjével együtt megírja a Vasúti pályafenntartás című jegyzetét. 1978-ban a Budapesti Műszaki Egyetemen kandidátusi tudományos minősítést szerez. Hallgatói rendkívüli üzemi tapasztalataiért tisztelik, fiatalos humora miatt kedvelik, egy alkalommal a Legjobb Előadó oklevéllel lepték meg. Közvetlen munkatársai a 60. születésnapjára a Doktor Honoris Exponentialis Causa kitüntetést adományozzák. A 240 oktató közül az 1. számú Főiskolai díjat egy erdőmérnöknek ítélték. Két évtizeden át oktattott, de a régi szakterületein nyugdíjasként is tevékenykedett.

Tatai szolgálata idején nősült meg. Házasságukból született Balázs fiuk. Felesége 2006-ban hunyt el. Új házasságot kötött 2009-ben Margit asszonnyal, akivel Balatonalmádiban éltek. Még életében örülhetett két dédunokájának. Amíg egészsége engedte, látogatta öcszejöveleinket, később felesége gondos ápolására szorult. Isten Vele! Nyugodjál békében!

Dr. Erdős László